

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης → bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η Αννούλα του Sydney

Οι επιβάτες άρχισαν να αποβιβάζονται του υπερωκεανίου, του μεγάλου πλοίου με το οποίο ταξίδευαν πάνω από ένα μήνα, και να πατούν για πρώτη φορά το πόδι τους στην αποβάθρα του Σύδνεϋ, στην νέα γη που επέλεξαν για καινούργια πατρίδα. Οι περισσότεροι ήταν Έλληνες, και μάλιστα νεαρές Ελληνοπούλες οι «αρραβωνιαστικές» και μέλλουσες νύφες. Ήταν τα γνωστά «νυφοκάραβα», της εποχής με τα οποία ταξίδευαν τα νεαρά φτωχά κορίτσια της πατρίδας, ελπίζοντας να βρουν στην Αυστραλία ένα καλό γαμπρό και να αποκατασταθούν.

Στην Ελλάδα του 1950, οι ελπίδες για αποκατάσταση μιας φτωχής κοπέλας είτε από την επαρχία είτε από την πόλη, ήταν πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο.

Τα χρόνια περνούσαν και έπρεπε να βιαστούν.

Εξάλλου και τα παλληκάρια που ήρθαν στην Αυστραλία, πριν καιρό, από την Ελλάδα, είχαν μεν δουλειές, αλλά αυτό που τους έλειπε ήταν η γλυκιά και ζεστή παρουσία μιας κοπέλας από το χωριό τους, από την πατρίδα, που θα σμίγανε και θα φτιάχνανε οικογένεια.

Οι ανάγκες ήταν και από τις δύο πλευρές, και του μετανάστη αλλά και της φτωχής και ανύπανδρης κοπέλας από την πατρίδα.

Πολλά συνοικέσια επέτυχαν και έγιναν ευτυχισμένοι γάμοι.

Όμως ορισμένα δεν έδεσαν.

Είτε η μέλλουσα νύφη, ξεγελάστηκε, με μια παραπλανητική φωτογραφία του υποψήφιου γαμπρού, που τον έδειχνε, όμορφο και νέο, ενώ αυτός που εμφανίστηκε στο λιμάνι, να την περιμένει ήταν στην ηλικία του πατέρα της και κάθε άλλο ήταν νέος και ωραίος.

Η άλλη περίπτωση ήταν του γαμπρού, που κρατώντας την φωτογραφία που του έστειλαν της μέλλουσας αρραβωνιαστικής, αντίκρυζε να κατεβαίνει από το πλοίο και να έρχεται κοντά του μια γυναίκα, που κάθε άλλο ανταποκρινόταν, στο νέο λεπτό και χαμογελαστό κορίτσι, της φωτογραφίας που κρατούσε.

Ήταν από τις πιο δύσκολες αλλά και τραγικές στιγμές, όταν η απογοήτευση και ψυχικός πόνος σπαράζει, αλλά τον κρατούσαν βουβά μέσα τους, αφού σε κανένα δεν μπορούσαν να το πουν.

Στις πλείστες των περιπτώσεων υπήρξε συμβιβασμός.

Συνήθως η κοπέλα υποχωρούσε. Χαμογελούσε με βαθύ πόνο και σπαραγμό μέσα της, και του έδινε το χέρι.

Θα ήταν πιο τραγικό αν επέστρεφε στην Ελλάδα. Ποιος θα την πίστευε ότι ο γαμπρός, που την υποδέχτηκε είχε την ηλικία του πατέρα της, και πως της είχε στείλει μια νεανική του φωτογραφία.

Εξάλλου και από την πλευρά του γαμπρού γινόταν συμβιβασμός. Δεν το θεωρούσε τίμιο για ένα άνδρα να προσβάλει μια κοπέλα της πατρίδας του, αρνούμενος να την δεχτεί, επειδή από χρόνια έπαψε να είναι το λεπτό κοριτσάκι που του χαμογελούσε στην φωτογραφία.

Αυτά για τις περισσότερες επιβάτισσες που κατέβαιναν από το πλοίο με μεγάλη αγωνία, με φοβισμένο χαμόγελο και μια φωτογραφία στο χέρι και για τους μελλοντικούς γαμπρούς που τις περίμεναν στο λιμάνι, ψάχνοντας μέσα στο πλήθος να βρουν την κοπέλα που μοιάζει με την φωτογραφία που κρατούσαν.

.....

Αλλά ας έρθουμε στα δικά μας γνωστά πρόσωπα, που και αυτά αποβίβαστηκαν στο λιμάνι του Σύδνεϋ με το ίδιο πλοίο την ίδια μέρα.

Πρόκειται για τον φυγά, πρώην ναζί της Γκεστάπο Μαξιμίλιαν Κρουζ, και την κόρη του Άννα, που ταξιδεύουν με βρετανικό διαβατήριο, προστατευόμενοι των βρετανών καθώς την Ισμήνη και τον Άλκη.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, ξέρει ότι θα τον παραλάβουν άνδρες του βρετανικού προξενείου οι οποίοι τον προστατεύουν και θα τον πάνε σε ασφαλές μέρος αυτόν και την Άννα. Δεν ανησυχεί.

Αυτοί που ανησυχούν είναι η Ισμήνη και ο Άλκης. Θα τους περιμένει άραγε ο συγγενής της γιαγιάς Κυριακούλας που τους έκανε και την πρόσκληση. Δεν πήραν γράμμα του. Και αν δεν έρθει;

-Τι θα κάνουμε Άλκη αν έρθει ο συγγενής της γιαγιάς Κυριακούλας; Τον ρώτησε ξανά η Ισμήνη καθώς προχωρούσαν στην αποβάθρα.

Αυτός δεν απάντησε. Δεν ήθελε να της δείξει πως και εκείνος δεν ένιωθε άνετα.

-Ηρέμησε Ισμήνη, είπε σιγά, και πρόσεχε για να δεις κάποιον ηλικιωμένο άνδρα που να κρατά κάποιο χαρτόνι που να γράφει τα ονόματά μας.

Καθώς πλησίαζαν τον κόσμο που ανέμενε να υποδεχθεί τους ταξι-

διώτες στην αποβάθρα, η Ισμήνη πρώτη παρατήρησε αρκετά μακριά, κάποιον που κρατούσε ένα χαρτόνι. Δεν πρόσεξε ποιος είναι, έβγαλε ένα αναστεναγμό ανακούφισης και αφήνοντας από δίπλα της τον Άλκη, που ξαφνικά την έχασε μέσα στο πλήθος, ψάχνοντας μάτια να την βρει και κατευθύνθηκε προς τον άγνωστο, σχεδόν τρέχοντας.

Τον έφτασε μέχρι τα τρία μέτρα.

Όταν ξαφνικά σπκώνοντας τα μάτια της, αντίκρυσε μπροστά της ένα ωραίο μέσης ηλικίας άνδρα, να κρατά μεν ένα χαρτόνι με γράμματα γραμμένα στα Αγγλικά, που φυσικά δεν μπορούσε να τα ξεχωρίσει αν ήταν τα δικά τους, κατάλαβε πως δεν ήταν αυτό το άτομο.

Δεν μπορούσε να ήταν αυτός ο παππούς Πέτρος Πετρίδης. Ποιος να ήταν;

Στάθηκε μπροστά του ακίνητη να τον κοιτά, έτοιμη να το βάλει στα πόδια. -Θεέ μου έκανα λάθος αυτός είναι άνδρας μέσης ηλικίας αλλά ξένος.

Ο Στέλιος Ραγής, γιατί για αυτόν πρόκειται την πρόσεξε. Της χαμογέλασε και έκανε ένα βήμα για να την πλησιάσει.

Μόλις τον είδε η Ισμήνη να έρχεται κοντά της, ντράπηκε και ήταν έτοιμη να φύγει τρέχοντας. Και όμως δεν μπόρεσε να κάνει βήμα. Έμεινε εκεί σαν άγαλμα ακίνητη.

Για πρώτη φορά στην ζωή της, ύστερα από είκοσι χρόνια, ξύπνησε μέσα της η γυναίκα.

Νίκησε τον φόβο της και έμεινε να τον κοιτά στα λίγα εκείνα δευτερόλεπτα που χρειάστηκε να την πλησιάσει.

Τον κοιτούσε μαγνητισμένη, χαμένη σε εκείνες τις ελάχιστες στιγμές που έμοιαζαν με αιωνιότητα.

Της άρεσε τόσο πολύ εκείνος ο ωραίος άνδρας που ούτε σκέφθηκε προς στιγμή να αντιδράσει, να βρει κάποια προσχήματα, να κάνει κάποια κίνηση, που να μη προδώσει την έκφραση και τα αισθήματα που ξαφνικά την κυρίευσαν.

Δεν είχε όμως καμιά δύναμη. Τον κοιτούσε συνέχεια, και ακόμη του χαμογέλασε γλυκά χωρίς καν να της συστηθεί.

Δεν μπορούσε να ελέγξει τον εαυτό της.

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ξύπνησε μέσα ένας άλλος πρωτόγνωρος κόσμος, που η ίδια ποτέ δεν φαντάστηκε πως υπάρχει. Ποτέ δεν ένιωσε το ίδιο σκίρτημα καρδιάς, ακόμη και τότε, που κάποτε παιδούλα,

ερωτεύθηκε και δόθηκε στον νεαρό γιό του αφεντικού της.

Δεν ήταν η ίδια Ισμήνη πιά. Η σοβαρή εκείνη πονεμένη νέα γυναίκα που θυσίασε τα νιάτα της, αδιαφόρησε για την ομορφιά της, και έκρυβε μέσα της τον βαθύ της πόνο για τον χαμό της κόρης της έπαψε από μια στιγμή στην άλλη να υπάρχει.

Τότε αδιαφορούσε για το παρουσιαστικό της. Ντυνόταν σεμνά, φτωχικά, με το μακρύ πάντα φόρεμά της, να δένει το κουμπί μέχρι τον λαιμό. Μέσα σε δευτερόλεπτα, μόλις πάτησε το πόδι της στην αποβάθρα του Σύδνεϋ, και αντικρύζοντας εκείνον τον ωραίο, κομψά ντυμένο άνδρα, η Ισμήνη δεν μπορούσε όχι μόνο να πει μια λέξη, αλλά ούτε και ένα βήμα να κάνει.

Το έμπειρο μάτι του Στέλιο Ραγή, αντιλήφθηκε την ταραχή της άγνωστης μέχρι στιγμής εκείνης γυναίκας. Εξάλλου δεν ήταν η πρώτη φορά που συγκέντρωνε τα βλέμματα των γυναικών.

Όμως η περίπτωση εκείνης της άγνωστης να τον κοιτά επίμονα γλυκά και να του χαμογελά, τον ξάφνιασε.

Ήξερε πολύ καλά ότι οι γυναίκες αυτού του τύπου, δεν εκδηλώνουν έτσι φανερά τον εαυτό τους. Αντίθετα παίρνουν ακόμη πιο σοβαρό ύφος, μπροστά σε ωραίους άνδρες, σαν αυτοάμυνα.

Αυτή η άγνωστη σεμνή γυναίκα, που έδειχνε πως έχει ήδη περάσει την πρώτη νιότη, χωρίς να πάψει να είναι όμορφη και γοητευτική, με ένα ωραίο σώμα, που του χαμογελούσε γλυκά συνέχεια, του άρεσε. Όμως κατάλαβε ότι κάτι θα έχει πάθει.

Δεν θα μπορούσε ποτέ ο τύπος αυτής γυναίκας να στέκεται σε μικρή απόσταση απέναντί του χωρίς να βγάλει λέξη και να του χαμογελά.

Ο Στέλιος Ραγής προχώρησε μερικά βήματα και την πλησίασε.

Εκείνη παρέμενε να τον κοιτά αμίλητη, χωρίς καμιά άλλη αντίδραση συνεχίζοντας να του χαμογελά με μια νεανική αθωότητα.

Της συστήθηκε μιλώντας σπασμένα Ελληνικά με μια βαριά προφορά.

-Ονομάζομαι Στέλιος Ραγής και ήρθα να σας παραλάβω από το πλοίο με εντολή του Πέτρου Πετρίδη και της έδωσε το χέρι του.

Η Ισμήνη πήγε να σπκώσει το δικό της αλλά δεν πρόλαβε. Σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)